

hier alles beweegt. Er is dan aan Israël iets geschonken, dat alle overige volken missen. Wat al die andere volken derven moesten, heeft alleen Israël verkregen. Israël is daarom niet slechts een volk onder de volken, maar het middenpunt waarom geheel het wereldleven zich ten slotte bewegen zal. Elders is talent, is hooge kunst, ook wonderlijke militaire macht, maar in Israël is een geestelijke kiem verscholen, die straks uitkomen, en eens in volle glorie schitteren zal, en het is die verborgen kiem, waarin Israels geestelijk kleinood ligt. Die geestelijke kiem moge Israël zelve door zijn zonde in haar opkomen belemmeren, toch zal God haar ontluiking verzekeren. En dit juist geeft aan heel Israels optreden in de historie een profetisch karakter. Het zijn niet enkel de met name genoemde profeten, waaraan Israël zijn profetisch karakter in historische zin ontleent. De inspiratie leeft tot op zekere hoogte in heel Israels nationale existentie. Ook al spreekt er op een gegeven oogenblik geen enkel profet onder het volk, dan ligt toch in dat volk zelf, krachtens zijn roeping en hooge bezieling, een rijke profetie van wat eens toekomst zal niet alleen aan Israël zelf, maar uit Israël aan heel dit aardrijk.

Dit nu is niet door het volk, maar dan toch door zijn beste mannen alle eeuwen door verstaan. Deze profetische karaktertrek en deze profetische bestemming, was van het bestaan zelf van het volk onafscheidelijk. Tot op zekere hoogte kan dan ook gezegd, dat in Israël al 't heilige en hoogere op den Messias wees en doelde, en steeds de profetie van het Koninkrijk dat komen zou, vernieuwde. Zelfs kan het betrouwd, dat in onze Statenvertaling deze inderling van de geschiedboeken niet is bijgehouden. Het heeft nu den schijn, alsof na de boeken van de Koningen de boeken der Chronieken als vanzelf doorloopen, één van één, toon en bedoelen. Het prijsgeven van de aloude splitsing in profetische en niet-profetische geschiedboeken, heeft ons niet terdand verarmd.

Dr. A. K.

„Een kroon van doornen“.

En eene kroon van doornen
gevochten hebbende, zelden die
op zijn hoofd, en eenen riet-
stok in zijne rechterhand, en
vallende op hune knieën voor
hem, bespotten zij hem, zeg-
gende: Wees gegroet, gij Koning
der Joden. Matth. 27: 29.

De grove mishandeling door de Romeinse
hoofdwacht, in het Rechthuis, aan onzen Heiland
aangedaan, hing in niets samen met zijn Messias-
waardigheid.

Het was aan deze Romeinse soldaten ge-
heel om 't even, of de discipelen gelijk hadden,
die in Jeruzalem de Zone Gods erden, dan wel
het Sanhedrin, dat hun vervolgde.
Hun niet-respecting van Jezus in het Rechthuis
was niet anders dan een oppermachtige, die met
de inlanders handelen kon gelijk hij ver-
koos. En was er nu onder deze inlanders een
gevoel, die in hun macht werd gegeven,
om hem te geeselen of ter dood te brengen,
dan kwam in 't onafgeleide soldatenhart de
boosaardige kwelgeest op, om aan zulk een
ongelukke hun plaagzuil en overmacht te
koeien.

Zoo was het niet alleen hier te Jeruzalem,
maar zoo kon men het destijds overal in de
provincie vinden. Een Romeinse soldaat in die
dagen spitte er zich op, om aan zulk een ge-
voelste zich in spot en smaad te goed te
doen. Dat was zoo de gewoonte. De officieren
hielden dit toe. En dan was het voor den boezen
geest van het militarisme in die dagen een
genot, zulk een veroordeelde eens ter dege op
alle manier te kwelen en te kwellen.

Het was de machtsvermoeden en de lust in
het geweld die de menselijke geweldenaar
kennmerkte, en het is de daaruit opwellende
demonische plaagzuil die zich toen ook aan
onzen Heiland gekoeld heeft.

Wat Jezus in het Sanhedrin leed, was gijfge
vitterheid uit religieuze waanzin opstijvend.
Daarentegen wat Jezus leed in het Rechthuis
was iets geheel anders, het was hier de zondige
menselijke kwelzucht die zich op den machte-
loze wrekt.

Men ontwaart dit dan ook aan heel het schan-
delijk tafereel, dat toen onder Pilatus gedooen
in het Rechthuis is afgespeeld.

Zulk een veroordeelde eens naar hartelust te
mogen kwelen en mishandelen, was voor de
soldaten van toen niet anders dan een onheil-
spel; een toegeven aan laffe booze geartheid.

Nu behoort daar zekere verzoening bij.

Al naar het voornis was uitgevallen, verzon
men dan een lachverwekkend tafereel. In dat
spelend tafereel moest dan aanschouwelijk
nagedaan, wat het voornis den ongelukke
veroordeeld had. Was er moord begaan, dan
werd moord, bij diefstal diefstal nagebootst. En
zoo nu ging 't ook hier.

De ter dood veroordeelde, dien ze nu in han-
den kregen, was gevoornit, omdat hij zich als
koning had willen opwerpen. Hier moest dan
van zelf die ongelukke als een gemaakte
koning, worden te pronk gesteld, en in die be-
spottelijke koningswaarde moest hij daarom in een
spottelijk worden uitgedost, en dan werd er
smartelijk worden mishandeld.

Eerst moest Jezus altoos als koning worden
aangekleed. Dit nu ging van zelf. De Romei-
sche soldaten toch droegen een rood omgela-
gen mantel. Zoo'n kleed hing ze toen ook Jezus
om de schouders. Een koning moest een scepter
in de hand hebben, en daarom gaven ze Jezus
een rietstok. Doch dit alles was nog het echte
koningsteeken niet. Dat echte koningsteeken moest
in de kroon gezocht. En toen was er één die op de
gedachte kwam, om een handvol doornen,
die op den grond lagen, in een krans of kroon
samen te wringen. Allen vonden ze dit vruchtig.
Toen werd die kroon, die kroon met doornen,
aan Jezus op 't hoofd gezet, en met die doornen
zoo diep 't ging in zijn hoofd gedrukt. En alsof
het nog niet genoeg ware, nam er toen één den
rietstok, en sloeg Jezus daarmee op de door-
neerkroon, zodat de doornen nog dieper in Jezus
schadelugingen en het bloed van allen kant
begon af te druppelen.

In dit smadelijk tooneel had heel de bende
toen genot en schik. Allen lachten en schimpten
Jezus tegen, te meer daar ze Jezus eerst ont-
kleed hadden, en zoo van allen kant het naakte
lichaam bij hem doorkwam. En toen begon het
eerst recht. Want toen vielen ze voor Jezus op de
knieën, en begonnen ze van alle kanten te roepen:
„Wees gegroet, gij Koning der Joden!“ Ja, alsof
't nog niet genoeg ware, begonnen ze Jezus,
toen ze weer opstonden, met hun vuile speeksel
in het gelaat te spuwen. En eerst toen ook dit
er bij gekomen was, gingen ze tot de hand-
stelseligheden over, en sloegen met 't stugge riet
Jezus de doornen in het vleesch.

Blijkbaar had dit tweede tafereel van kwel-
en spottucht Jezus geweldig in zijn zenuw-
spanning aangegrepen, want toen ze Jezus vlak
daarop het kruis op den schouder legden, en
hem naar Golgotha voerden, begaf Jezus zijn
kracht, en gleed, terwijl hij zelf neerzakte, het
kruis dat hij voort moest slepen, hem van
den schouder.

Eerst zoo men die twee Jezus gruwelijke
beschimping en dit neervallen onder het kruis,
aamvoegt, voelt men wat Jezus lijngevoel
gevoel was onder dat smaadtafel. Geleden heb-
ben. Geleden naar lichaam en ziel
beiden. Natuurlijk waren de herenen toen Jezus
naar Golgotha ging, geweldig gespannen, en toen
nu die doornen eerst diep met de boeze hand
in Jezus schedel werden ingedrukt, en er toen
nog eens met den rietstok in werden geslagen,
moet dit een wonding hebben te weeg gebracht,
die van alle zijden smart veroorzaakte. Te meer,
toen daar dat spuwen en slaan op 't hoofd nog
bijkwam. Maar eveneens moet dat hooren, dat
bespotten, dat in zijn aangezicht uitlachen,
Jezus diep tot in de ziel gegrieff hebben.

Jezus was Koning. Hij was de Koning der
koningen. Over alle koningschap der aarde
zou eens zijn heerschappij opgaan. En nu juist
in dit koningschap zoo nu aangevat en zoo
gruwelijk gesmaad en bespot te worden, het
moet Jezus aan hebben gegrepen tot diep in
de ziel.

Natuurlijk, ten slotte blijft 't kruis altijd de
hoofdzaak. Haar bangste gruwel heeft de zon-
dige wereld aan Jezus voltrokken, toen hij aan
het kruis hing.

Maar toch mag daarom over wat voorafging
niet worden heengesloven. Het liep alles op
Golgotha uit, maar daarom was en bleef wat
aan Golgotha voorafging, toch een onafscheide-
lijk deel van wat de Man van Smarte, om ons
te veroonen, geleden heeft.

Just daarom nu is die lijdensprediking van
zeven weken achtereen zoo ten volle passend in
ons geloofleven. Hadden we die lijdensweken
niet, zoo zou allicht op menig stuk van wat
Jezus leed, onze aandacht niet zoo